

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1291/2022
23.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., општина Липљан, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Лишљан, коју заступа председник привременог органа Општине Липљан, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4059/21 од 21.09.2021. године, у седници већа одржаној 23.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, па се **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4059/21 од 21.09.2021. године у ставу другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 81/20 од 14.05.2021. године, у ставовима првом и трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у укупном износу од 37.861,80 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 81/20 од 14.05.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године исплати износ од 51.809,02 динара, односно појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, за период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 40.200,05 динара, односно појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.980,36 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4059/21 од 21.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставовима првом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу накнади штету у висини разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.01.2017. године до 31.12.2019. године у износу од 51.809,02 динара, односно у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 67.908,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преиначеном делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на пословима и радним задацима ... у звању “виши референт”, при Одељењу за општу управу и заједничке послове Општинске управе Општине Липљан, а по решењу тужене од 01.03.2019. године. Наведеним решењем, по коме је тужена вршила обрачун зараде, тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате од 8,74, увећан по основу сложености за 0,93, тако да је укупан коефицијент 9,67. Тако утврђена зарада тужиоца увећана је за 50% по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији на основу закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде, и то према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и основне зараде тужиоца без увећања по закључку Владе за спорни период где је вештак нашао да висина разлике од исплаћене до припадајуће основне зараде износи 51.809,02 динара, док према другој варијанти висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ износи 32.725,37 динара. Вештак је навео да према другој варијанти приказани обрачун разлике зараде коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% на име “косовског додатка” у односу на минималну зараду потврђује негативну разлику, односно да је зарада коју је тужилац примио већа у односу на минималну зараду у укупном износу од 370.725,37 динара. Тужилац је прецизирао свој тужбени захтев према варијанти обрачуна висине разлике између минималне зараде и основне зараде тужиоца без увећања по закључку Владе.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, па је тужбени захтев усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно. Таква

исплата је реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број 113/2017, 86/2019) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120- 335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. “косовског додатка”. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. “косовским додатком” у спорном периоду је мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Тужиоцу, према успеху у ревизијском поступку, применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка у укупном износу од 37.861,80 динара, и то за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара, као и трошкови судске таксе на ревизију у износу од 7.944,72 динара и на одлуку о ревизији у износу од 11.917,08 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судском таксама.

Из наведених разлога, применом члана 165. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић